

บทคัดย่อ

เดอะแคตเชอร์อินเดอะไรย์ : ขบถวัยรุ่นห้าสิบปีให้หลัง

เดอะแคตเชอร์อินเดอะไรย์ นวนิยายชื่อก้องเรื่องแรกของ เจ ดี แซลลิงเจอร์ นักประพันธ์ชาวอเมริกันมีอายุครบ 50 ปีในปีนี้ เมื่อแรกตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1951 นวนิยายเรื่องนี้สร้างปรากฏการณ์ในวงวรรณกรรม และเป็นที่น่าสนใจของนักอ่าน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีความรู้สึกสอดคล้องกับโฮลเดน คอิลฟิลด์ ตัวละครเอกที่โหยหาความบริสุทธิ์ในวัยเยาว์ และเหนื่อยหน่ายซึ่งซึ่งกับความจอมปลอมที่อยู่รอบตัว ตลอดเวลาที่ผ่านมามีความนิยมที่ว่ามีได้ลดน้อยถอยลงแต่อย่างไรก็ตาม ตั้งจะเห็นได้จาก การที่ผู้อ่านมากมายยังพยายามที่จะค้นหาสิ่งทีอาจจะจะเป็นคำตอบได้จากหนังสือเล่มนี้ อยู่ต่อไป

Abstract

The Catcher in the Rye: Youthful Rebellion Fifty Years After

The Catcher in the Rye J.D. Salinger's phenomenal twentieth-century American classic turns 50 this year. Its debut in 1951 created a literary sensation and struck a popular note, particularly among the young who strongly identified with its protagonist. Holden Caulfield is a rebel yearning for lost innocence and disgusted with "the phoniness" he sees around him. Half a century later, the novel has not lost its appeal. Instead, it has secured a place in the hearts of successive generations of readers who are still searching for possible answers.

เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์ : ขบถวัยรุ่นห้าสิบปีให้หลัง

คารินา ไชติรวี*

ป้ายจอดรถประจำทางหน้าโรงพยาบาลนครสยามเที่ยงวันนั้นเนืองแน่นไปด้วยผู้คนซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียน นิสิตนักศึกษาเช่นที่มักจะเป็นอยู่ บ้างก็รอรถประจำทางด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายเอือมระอากับการจราจรที่หนาแน่นอยู่ตลอดเวลา บ้างก็ยืนคุยกัน หรือมีฉะนั้นก็สื่อสารโดยทางโทรศัพท์ที่พกพาติดตัวมา ผู้เขียนขับรถผ่านหน้าบริเวณนั้นพลันสะดุดตากับภาพของลูกศิษย์หนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอย่างใส่ใจ ปกหนังสือที่หันออกมาบ่งบอกชื่อนวนิยายอย่างชัดเจนว่าเดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์

ผู้เขียนรู้สึกสะดุดใจเป็นพิเศษก็เพราะก่อนหน้านั้นเพียงไม่กี่วัน หนังสือพิมพ์หลายฉบับเพิ่งรายงานข่าวการครบรอบปีที่ห้าสิบของเดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์ นวนิยายช็อกกิ้งที่ประพันธ์โดย เจ ดี แซลลิงเจอร์ (J.D. Salinger) สารสำคัญของรายงานข่าวก็คือ นวนิยายที่มีผลกระทบต่อความนึกคิดของคนรุ่นหนุ่มสาวมาถึงครึ่งศตวรรษ ซึ่งเมื่อตีพิมพ์ในครั้งแรกนั้นได้สร้างความฮือฮาบ้างก็ตกตะลึงและหวาดหวั่นพรึ่ไปกับสำนวนการเขียนที่แปลกใหม่และท้าทายเป็นที่ยิ่ง นวนิยายเรื่องดังกล่าวกลับไม่ได้มีการเฉลิมฉลองหรือจัดรายการพิเศษใดๆ เช่นที่มักจะมีขึ้นสำหรับนักเขียนหรือวรรณกรรมที่มีชื่อเสียง ด้วยการเชิญนักเขียนมาอ่านผลงาน จัดการปาฐกถาโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ หรือการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน แม้แต่หนังสือฉบับตีพิมพ์ใหม่ในปีนี้ก็มิได้ระบุว่าเป็นฉบับตีพิมพ์ในโอกาสครบรอบปีที่ห้าสิบ ทั้งนี้ทุกคนที่รู้จัก เจ ดี แซลลิงเจอร์ ย่อมทราบได้ว่าเหตุผลประการเดียวอยู่ที่ตัวนักเขียนผู้หวงแหนความสันโดษ ผู้ปลีกวิเวกไปจากวงสังคม และพิทักษ์โลกส่วนตัวของเขาด้วยวิธีการต่างๆ จนอายุครบ 82 ปีในปีนี้นั่นเอง

ในปี ค.ศ. 1982 เขาพิงชายผู้หนึ่งที่พยายามขายบทสัมภาษณ์ที่แต่งขึ้นเกี่ยวกับตัวเขาเองให้กับนิตยสารฉบับหนึ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

*อาจารย์คารินา ไชติรวี อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ห้าปีให้หลัง เขาดำเนินการตามกฎหมายที่ส่งผลให้ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาพิจารณาตัดสิน ไม่ให้มีการตีพิมพ์ชีวประวัติที่เขียนขึ้นโดยมิได้รับอนุญาตจากตัวแฮลลินเจอร์ เนื่องจากหนังสือเล่มนี้มีการอ้างจดหมายส่วนตัวบางฉบับที่แฮลลินเจอร์จัดการจดทะเบียนลิขสิทธิ์เป็นของตนเอง เมื่อทราบว่าจะมีการใช้ประกอบการเขียนเรื่องราวของตัวเอง

ปี ค.ศ. 1991 มหาวิทยาลัยแบรนไดส์ ประกาศว่า แฮลลินเจอร์ได้รับการคัดเลือกให้เป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับรางวัลศิลปะของมหาวิทยาลัย 9 คน แต่ภายหลังก็ต้องยกเลิกไป เนื่องจากแฮลลินเจอร์กลัวว่าจะมีผลให้สาธารณชนให้ความสนใจแก่ตัวของเขาอย่างที่เขาไม่ต้องการ และคิดไปว่าเขาอาจจะปรากฏตัวในพิธีมอบรางวัลนั้น

ปี ค.ศ. 1996 ผู้แทนของแฮลลินเจอร์ตามล่าผู้สร้างเว็บไซต์ที่อุทิศเนื้อที่ให้กับเรื่องของแฮลลินเจอร์โดยเฉพาะและจัดการถอดถอนเว็บไซต์นี้ได้สำเร็จ

ทั้งนี้ดูเหมือนว่า ไม่ว่าแฮลลินเจอร์จะตั้งใจหลีกเลี่ยงความสนใจของสาธารณชนที่มีต่อเขามากเท่าใด ผลที่ตามมาก็คือความสนใจนั้นดูจะยิ่งทวีมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะต่อนวนิยายเรื่องเดอะแคตเชอร์อินเดอะไรย์ นวนิยายเรื่องแรกของเขา เมื่อนวนิยายเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมาครั้งแรกในปี ค.ศ. 1951 นักวิจารณ์ต่าง ๆ ในขณะนั้นต่างให้การต้อนรับประหนึ่งว่าเป็นระเบิดลูกใหม่หรือแม้แต่ "มหัศจรรย์ทางร้อยแก้วที่หายากยิ่ง" ผู้อ่านที่ยังไม่มีโอกาสสัมผัสกับ เดอะแคตเชอร์อินเดอะไรย์ และเข้าถึงตัวตนของโฮลเดน คอลลฟิลด์ ตัวละครเอก อาจตั้งคำถามว่าอะไรเล่าที่เป็นการสังเกตุการณ์ที่ถูกต้องและคมกริบอย่างที่เองเกิดว่าไว้ในบทวิจารณ์ของเขา

หากพิจารณาดูโครงสร้างของเรื่องซึ่งเล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ด้วยรูปแบบของคำสารภาพเปิดเผยความในใจ จากปากของผู้ป่วยทางจิตเวชต่อนักจิตวิทยาในโรงพยาบาลโรคจิตแห่งหนึ่งในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องแบบย้อนหลัง หรือ flashback ที่เต็มไปด้วยการเฉลียวใจนอกเรื่องและบางครั้งก็มีการพูดกับผู้อ่านโดยตรงแบบที่ในละครเรียกว่า aside ที่มีได้

"(rare miracle of fiction" คำพูดของคลิฟตัน แฟดีแมน (Clifton Fadiman) ผู้กล่าวไว้ในบทวิจารณ์ในวารสาร Book of the Month Club News ว่า คำคุณศัพท์อย่าง brilliant (ปราดเปรื่อง) ก็ยังไม่เหมาะสมกับผลงานของแฮลลินเจอร์ โดยให้เหตุผลว่า "-- _ _ _one may be brilliant and have little to say" (บางคนอาจปราดเปรื่องแต่ไม่มีสาระที่จะสื่อสารได้มากนักก็ได้) ส่วนนักวิจารณ์ผู้มีนามว่า พอล เองเกิล (Paul Engle) ก็ได้มอง เดอะแคตเชอร์อินเดอะไรย์ ว่าเป็น

"--an engaging and believable one for the most part, full of right observations and sharp insight, and a wonderful sort of grasp of how a boy can create his own world of fantasy and live form." (บทวิจารณ์ใน Chicago Sunday Tribune Magazine of Books, 15 July 1951, p. 3 อ้างถึงใน Lundquist, 54)

ช่วยในการดำเนินเรื่อง แต่บ่งบอกถึงตัวตนและอารมณ์อันแปรปรวนของเด็กหนุ่มผู้มีอายุ 16 ปี คนนั้นมากกว่า

เมื่อเป็นเช่นนี้การที่จะเสนอเรื่องย่อของนวนิยายเรื่องนี้ย่อมมิใช่เรื่องง่าย แม้ว่าจะพยายามสรุปออกมาจากจำนวน 26 บท ซึ่งมีความยาวตั้งแต่เพียงไม่กี่บรรทัดไปจนถึง 15 หน้ากระดาษ ซึ่งประกอบด้วยตัวละครมากมายถึง 50 ตัว ทั้งที่มีส่วนร่วมในโครงเรื่องและที่เพียงแต่ผ่านเข้ามาโดยไม่มี ความสำคัญอะไร สิ่งที่จะได้จากการสรุปเรื่องราวก็มีแต่เพียงรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งในที่สุดแล้วก็เท่ากับเป็นการเน้นย้ำสาระอันไม่เป็นแก่นสารของการกระทำนั้นๆ ของผู้คนที่ล้วนแต่สร้างความหดหู่นมาในจิตใจของโฮลเดน ซึ่งเห็นว่าโลกของผู้ใหญ่ที่ห้อมล้อมตัวเขาอยู่และที่สังคมคาดหวังว่าเขาจะเข้าเป็นสมาชิกในอีกไม่นานนัก ตลอดจนคุณค่า วัตถุประสงค์และศีลธรรมแบบชนชั้นกลางล้วนเต็มไปด้วยความจอมปลอม (phoniness)*

นอกจากตัวละครที่มีอยู่มากมายในนวนิยายเรื่องนี้แล้วเดอะแค็ตเซอร์อินเดอะไรย์ยังเป็นนวนิยายที่มีฉากมากมายหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็นบ้าน โรงเรียน โรงพยาบาลโรคจิต หรือแม้แต่ นครนิวยอร์ก ซึ่งเป็นเบื้องหลังของเหตุการณ์สำคัญๆ ในเรื่องจนดูเหมือนว่าฉากเหล่านี้ ซึ่งรวมไปถึงเซ็นทรัลปาร์ค (สวนสาธารณะแห่งใหญ่ใจกลางนครนิวยอร์ก) สถานีรถไฟ Grand Central Station พิพิธภัณฑ์ทางวิทยาศาสตร์กายภาพ อย่าง The American Museum of Natural History หรือ พิพิธภัณฑ์ศิลปะอย่าง The Metropolitan Museum of Art ได้กลายเป็นส่วนหนึ่ง หรือแม้แต่ตัวละครตัวหนึ่งในโลกของสังคมเมืองในช่วงที่อเมริกาเพิ่งจะผ่านพ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยการเริ่มต้นยุคปรมาณู และกำลังจะย่างเข้าสู่ยุคสงครามเย็น

แซลลินเจอร์เริ่มต้นเรื่องราวในนวนิยายของเขาด้วยคำพูดที่ว่า "If you really want to hear about it" การถามย้ำกับผู้ฟังว่า "หากท่านต้องการจะฟังจริงๆ" ดูจะบ่งบอกถึงสำนึกที่ว่าได้มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นและบางที่ผู้ฟัง (หรือผู้อ่าน) ส่วนใหญ่อาจไม่ต้องการที่จะรู้หรือแม้แต่รับรู้เรื่องนี้ ทั้งนี้ไม่เพียงแต่สิ่งที่ประสบแก่โฮลเดน คอลฟีลด์ แต่ยังหมายรวมไปถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ทั้งในประเด็นพื้นฐานง่ายๆ และปรัชญาอันลึกซึ้งที่ชวนให้ขบคิดอีกมากมาย โดยเฉพาะ

* ภาษาของโฮลเดนเป็นตัวอย่างของภาษาของวัยรุ่นอเมริกันสมัยทศวรรษ 1950 อย่างแท้จริง นอกจากคำว่า phony ที่เขาพูดจนติดปากแล้วยังจะพบคำว่า "lousy" (เส็งเค็ง) "crap" (ขยะ) "stuff" (สิ่งของ, เหล่านั้น) "corny" (เฉิ่ม, เสล่อ) หรือการใช้สำนวนอย่าง "and all" แทนการระบุสิ่งที่เขาพูดถึงทั้งหมด หรือ "if you want to know the truth" จนติดปาก จะเห็นได้ว่าแซลลินเจอร์สามารถถ่ายทอดวิธีการพูดเช่นนี้ได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้คำพูดที่ออกมาจากปากของตัวละครผู้นี้มีลักษณะของการใช้ภาษาของเด็กวัยรุ่น ทั้งยังเป็นเด็กวัยรุ่นที่จิตใจกำลังวุ่นและหมกมุ่นกับความรู้สึกนึกคิดของตนเองทำให้การเล่าเรื่องออกมาในลักษณะของ "กระแสดำรงแห่งจิตสำนึก" หรือ stream of consciousness ซึ่งเป็นเทคนิคการเขียนของนักเขียนในยุคศตวรรษที่ 20 นั้นเอง

ในภาวะหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง เช่นที่ เจมส์ ลันด์ควิสต์ (James Lundquist) ถามไว้ในหนังสือชื่อ *J.D. Salinger* มากมายหลายคำถาม

Is it still possible to reconcile self and society? Is it any longer possible to separate the authentic from the phony? What beliefs are essential for survival? What is the role of language in understanding the nature of our reality? Is it possible to create value and endow the universe with meaning? (Lundquist 37)

ประเด็นที่แซลลินเจอร์นำเสนอด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งล้วนเป็นประเด็นสำคัญยิ่งเพราะชี้ให้เห็นว่า *เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์* ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องและเสียงเรียกร้องที่เจ็บปวดของเด็กวัยรุ่นที่ฉลาดเกินตัวคนหนึ่ง ซึ่งมีปัญหาหลักว่าเขาไม่ต้องการจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่เพียงเท่านั้น บทเริ่มต้นของหนังสือเล่มนี้เปิดตัวขึ้นด้วยบรรยากาศที่หดหู่และหม่นหมองในชีวิตของเด็กวัยรุ่นผู้นั้น ผู้ดำรงชีวิตไปอย่างไร้แก่นสารปราศจากหลักการและความหมาย จนบางครั้งดูแล้วแปลกประหลาดพิสดารชีวิตของโฮลเดน ช่างเต็มไปด้วยความเหงาหงอยและหดหู่ถึงขนาดที่แสดงออกด้วยอาการคลีนเหียนอยู่เนืองๆ เขาสำนึกว่าตัวเองนั้นแตกต่างจากผู้คนรอบด้าน แต่ขณะเดียวกันบุคลิกภาพและตัวตนที่แท้จริงของเขาก็แทบจะไม่ปรากฏให้เห็น ตัวของเขาหลงและว่างเปล่า และไม่ว่าเขาจะได้รับความแนะนำสั่งสอนอย่างไร แต่ก็ไม่มีใครที่สามารถแนะนำเขาได้ว่าน่าจะทำอย่างไร ดูเหมือนว่าทางออกจากปัญหานี้จะมีคมนและโฮลเดนก็ไม่สามารถจัดการกับปัญหานี้ได้ด้วยวิธีการที่ชอบด้วยเหตุผล อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องปฏิบัติกรอะไรสักอย่าง และปฏิบัติการที่ว่านั้นก็ไม่ใช่การฆ่าตัวตายด้วย

ผู้อ่านอาจจะรู้สึกว่สภาพจิตใจของโฮลเดน ดังที่ได้กล่าวมานี้ดูจะตรงกับทัศนะของปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยม (Existentialism) โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงว่า เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์ นั้นเขียนในช่วงทศวรรษที่ 50 เรียกได้ว่าโฮลเดนนั้นกำลังประสบภาวะวิกฤตแบบอัตถิภาวนิยมเลยทีเดียว แต่อย่างไรก็ดี ท่ามกลางความหดหู่เศร้าหมองของเขาทั้งหมดนั้นเราไม่อาจมองตัวละครผู้นี้ว่าเป็นตัวแทนของความขมขื่นในชีวิต การมองโลกในแง่ร้ายและจริงจังกับชีวิตในระดับเดียวกับที่พบในตัวละครในงานเขียนของฌอง ปอล ซาร์ต (Jean Paul Sartre) หรือแม้แต่อัลแบร์ต คามูส์ (Albert Camus) นักปรัชญา นักคิด และนักเขียนแนวอัตถิภาวนิยมชาวฝรั่งเศส ทั้งนี้ความแตกต่างอยู่ที่ว่าแซลลินเจอร์อาจจะสร้างตัวละครที่มีอารมณ์ใกล้เคียงกับของซาร์ตหรือคามูส์ แต่การใช้ภาษาการนำเสนอเรื่องราวด้วยอารมณ์ขัน รวมไปถึงการยินยอมที่จะมองหาคำตอบจากแหล่งอื่นๆ ทำให้งานเขียนของเขาออกมาในลักษณะที่แตกต่างออกไป ถึงแม้ว่าเขาจะเริ่มต้นจากจุดเดียวกัน ซึ่ง ลันด์ควิสต์ได้ตีความหมายไว้ว่า จุดที่ว่านั้นก็คือ โลกที่เต็มไปด้วยความหยาบช้ำโสมม (The world with all its obscenities) (หน้า38)

วิธีการมองโลกของโฮลเดน คอลฟิลด์ ดังที่ว่ามันอาจสรุปออกมาได้ด้วยประโยคที่มีชื่อเสียง ที่สุดในนวนิยายเรื่อง *เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์* ที่กล่าวว่า "If you had a million years to do it in, you couldn't rub out even half the 'Fuck you' signs in the world" (หน้า262).*

ด้วยวิธีการที่เป็นเอกลักษณ์ในตัวเขาเอง โฮลเดนพยายามสื่อสารให้เราได้รับทราบ สิ่งที่เขารู้สึกว่าเป็นพฤติกรรมที่หยาบช้ำ ซวนคลิ่นเหียน แต่ในขณะเดียวกันก็เสนอสิ่งที่ขัดแย้งกับสิ่งที่สังคมยอมรับว่าเป็นสิ่งดีงามถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ความจอมปลอม (ที่เขาเรียกขานอยู่ช้ำแล้วช้ำแล้วว่า phony) ตามนิยามของโฮลเดนนั้น อาจหมายถึงความบกพร่องหรือการขาดซึ่งความรักและบ่อยครั้งก็คือการแทนที่ความรักด้วยการเสแสร้งนั่นเอง ฉากหนึ่งในนวนิยายเรื่องนี้ที่ผู้เขียนรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษปรากฏอยู่ในบทที่ 18 เมื่อโฮลเดนเล่าถึงประสบการณ์การชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาบิบบลิคัลอาร์มด์เป็นอย่างดี โฮลเดนสังเกตเห็นผู้ชมคนหนึ่งที่มีอาร์มด์ร่วมไปกับเรื่องราวอันรันทดนั้นถึงขนาดที่กลืนน้ำตาไม่อยู่ และถ้าพิจารณาจากการรำไห้ของเขาก็จะคิดว่าเขาน่าจะเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจดีงามเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร แต่ขณะเดียวกันเมื่อบุตรชายของเธอ (ที่ถูกบังคับให้มานั่งชมภาพยนตร์ด้วยความเบื่อหน่าย) ร้องขอให้เธอพาไปเข้าห้องน้ำ เธอกลับควาดเด็กให้หนึ่งนั่งๆ อย่างรบกวนเธอ โฮลเดนมองดูเหตุการณ์ด้วยความไม่เข้าใจว่า คนที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปกับเรื่องสมมติบนจอภาพยนตร์เหตุใดจึงเป็นพวก "mean bastards at heart" (หน้า140) ไปได้ จากการตั้งข้อสังเกตจากเหตุการณ์หนึ่งๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวกล่าวได้ว่าโฮลเดนสามารถสังเกตเห็นแก่นแท้ของมนุษย์ที่สามารถหมกมุ่นหรือมีเมตตาสงสารกับสิ่งที่เปี่ยมมาด้วยความหวังมากกว่าที่จะใส่ใจกับความเดือดร้อนหรือความทุกข์ยากของผู้คนจริงๆ ที่มีเลือดเนื้อชีวิตและจิตใจที่อยู่รอบข้าง

ฉากเช่นเดียวกับตัวละครเอกอีกหลายคนในศตวรรษที่ 20 เมื่อเราได้รับการแนะนำให้รู้จักกับโฮลเดน คอลฟิลด์ใหม่ๆ เราจะแทบจะไม่เชื่อเลยว่าเด็กหนุ่มที่เอาดีอะไรแทบไม่ได้เลย ผู้ถูกไล่ออกจากโรงเรียนต่างๆ มานับไม่ถ้วน สอบตกทุกวิชา (ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษ) ล้มเหลวแม้แต่ในเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง ขาดลักษณะความเป็นผู้นำ (เมื่อได้ตำแหน่งผู้จัดการทีมฟุตบอลก็ยังอุทิศสาลิมอุปกรณฟุตบอลทิ้งไว้บนรถไฟใต้ดิน) แต่ในขณะเดียวกันเศษเดนหรือสวะสังคมที่ทำหยาบระเบียบและประเพณีอันดีงามของสังคมผู้นี้ คือผู้ที่เต็มไปด้วยความจริงใจ ซึ่งในที่สุดแล้วจะสามารถหยั่งรู้และบรรลุถึงสังขารบางอย่างได้ พระเอกอย่างโฮลเดนที่อยู่ท่ามกลางความเบื่อหน่ายของสังคมโรงเรียนประจำกับเพื่อนที่เบื่อหน่ายและนำเบื่อหน่ายพองๆ กัน (อย่างแอ็คลีย์ผู้ไม่เคยทำอะไรเลยในคืนวันเสาร์ นอกจากจะนั่งบิบบลิคัลอยู่นั่นเอง) แต่เพื่อนๆ เหล่านี้มักจะหาวิธีหลีกเลี่ยง

* เป็นเรื่องน่าขันที่ว่าประโยคนี้เองที่เป็นเหตุให้ *เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์* ถูกพิจารณาตัดเป็นหนังสือต้องห้ามไปในชุมชนหลายแห่ง รวมทั้งคณะกรรมการประจำโรงเรียนด้วยในบางกรณี เจ้าหน้าที่ตำรวจที่บุกเข้ากวาดล้างนวนิยายเรื่องนี้จากร้านหนังสือในเมืองดีทรอยต์คงจะมีได้ใคร่ตรงรอยเลยว่าประเด็นของแซลลินเจอร์มิใช่การสนับสนุนเรื่องหยาบช้ำโลมม ตรงกันข้ามกลับเป็นการต่อต้านเสียด้วยซ้ำ

หนีความเบื่อหน่ายด้วยการหมกมุ่นแข่งขันชิงดีชิงเด่นในเรื่องของกีฬา การเรียน เพศ หรือการเมืองระดับโรงเรียน ซึ่งโฮลเดนเห็นว่าเป็นเรื่องจอมปลอมทั้งสิ้น ยังเป็นพระเอกที่น่าค้นหา น่าติดตาม เป็นทั้งขบถผู้ปฏิเสหสังคมและชนบของสังคม ในขณะที่เดียวกันกับที่เป็นคนขลาด แต่เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ เขามีปัญหาในการจัดการกับความขัดแย้งต่างๆ และการปลดเปลื้องตัวเองออกจากแอกของความทรงจำ และประสบการณ์ซึ่งในที่สุดแล้วสับสนกันไปหมดจนเขาเองก็แยกแยะไม่ได้ ดังจะเห็นได้จากความสับสนในการย้อนกลับไปเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่ปราศจากห้วงเวลาที่ชัดเจนมีลำดับก่อนหลังอย่างที่ควรจะเป็น

ดังนั้นในปีค.ศ.2001 หนังสืออย่าง *เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์* จึงไม่ต้องการการประชาสัมพันธ์หรือโฆษณาใดๆ สำนักข่าวเอพีรายงานว่านวนิยายเล่มนี้ยังมียอดจำหน่ายปีละนับแสนเล่มเป็นงานเขียนที่ใช้เป็นตำราเรียนและแปลเป็นภาษาต่างๆ ทั่วโลก มีเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตที่เจาะจงเสนอเรื่องราวของแซลลินเจอร์ กับ เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์ อยู่มากมาย และคงจะเป็นการยากที่จะหานักเขียนอเมริกันวัยต่ำกว่า 50 ปี ที่ไม่ได้กล่าวขวัญถึงนวนิยายเรื่องนี้ได้

ริค มูตี นักเขียนวัย 39 ปี ผู้เขียนนวนิยายเรื่อง *Ice Storm* กล่าวถึงผลกระทบของนวนิยายของแซลลินเจอร์ว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยได้รู้สึกเลยว่าโครงเรื่องที่อาจจะหลวมใกล้เคียงกับชีวิตจริง และเสียงที่ได้ยินนั้นเป็นจริงเหลือเกิน...ตอนที่เรียนอยู่ชั้นมัธยม แซลลินเจอร์แพร่ระบาดไปในหมู่เพื่อนๆ ของข้าพเจ้าราวกับเชื้อไวรัสเลยทีเดียว”*

หนังสือเล่มเล็กๆ ที่สร้างกระแสและเป็นเรื่อง “ฮิต” ได้ ทั้งๆที่มาก่อนยุคคร็อก แอนด์ โรล และกระแสของการปฏิวัติในยุคแสวงหาของทศวรรษที่ 1960 สืบหลังจากที่นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ วัยรุ่นชาวอเมริกันก็ได้เห็นขบถอีกคนหนึ่งปรากฏบนจอภาพยนตร์เรื่อง *Rebel Without a Cause* ที่รับบทโดย เจมส์ ดีน (James Dean) ในขณะที่ในละครเวทีของอังกฤษปรากฏขบถที่มีชื่อว่า จิมมี่ พอร์ตเทอร์ (Jimmy Porter) ที่ส่งเสียงชิงชังโกรธเกรี้ยวในละครเรื่อง *Look Back in Anger* เมื่อปี ค.ศ. 1956 และเป็นกระบอกเสียงของกลุ่ม *Angry Young Men* ต่อมา *The Catcher in the Rye* ก็โด่งดังขึ้นมาอีกในปีค.ศ.1980 ด้วยสถานการณ์ระดับโคกนาฏกรรมเมื่อมาร์ค แชนปแมน (Mark Chapman) พกพาหนังสือเล่มนี้ติดตัวไปขณะที่เขาลั่นไกสังหารจอห์น เลนนอน (John Lennon) อดีตสมาชิกวงเดอะบีทเทิลส์ และภายหลังได้ส่งจดหมายซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ว่า “ความปรารถนาของข้าพเจ้าก็คือว่า วันหนึ่งท่านทั้งหลายจะได้อ่าน เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์..... ต่อแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะมุ่งใช้ความพยายามเพื่อบรรลुरुวัตฤประสงค์นี้ เพราะหนังสือที่แปลกประหลาดเล่มนี้มีคำตอบต่างๆ อยู่มากมาย”**

* คัดจากบทสัมภาษณ์ที่ปรากฏในรายงานข่าว “Salinger-like silence as ‘Catcher’ Turns 50” โดย Hillel Italie ในหนังสือพิมพ์ The Sunday NATION, 4 กุมภาพันธ์ 2544, หน้า 12C.

** บทสัมภาษณ์อ้างอิงถึงในบทความเรื่องเดียวกัน

แน่นอนว่าวิถีทางในอันที่จะสื่อคำตอบต่างๆที่พบใน *เดอะแค็ตเชอร์อินเดอะไรย์* นั้น ย่อมมิใช่วิถีทางที่แซลลิงเจอร์สนับสนุน เพราะแม้แต่ตัวโฮลเดนเองอาจจะมาถึงทางตันจากการขบถที่ไม่บรรลุผลใดๆ จนสภาพจิตใจบอบช้ำถึงขนาดต้องการการเยียวยา แต่เขาก็มิได้ใช้ความรุนแรงประทัดประหารผู้ใดเพื่อเป็นการประท้วงความจอมปลอมทั้งหลายในสังคม และเหตุที่เขาต้องบอบช้ำไปในที่สุด ก็อาจจะเป็นได้ว่า เขาส่งเสียงเรียกร้องเพื่อแสดงออกถึงความทุเรศต่อสิ่งจอมปลอมและความหมดความเชื่อถืออย่างสิ้นเชิงในทัศนคติของสังคมรอบด้าน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถเสนอสิ่งใดมาแทนที่ในลักษณะที่เป็นรูปธรรมและน่าเชื่อถือได้ นอกเสียจากการถูกรังคอโกน และโยนหาความซื่อบริสุทธิ์ของชีวิตในวัยเยาว์ที่ไม่มีวันหวนกลับมาอีก

ประวัติสังเขปเจอโรม เดวิด แซลลิงเจอร์

เจอโรม เดวิด แซลลิงเจอร์ (Jerome David Salinger) เกิดที่นครนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1919 (พ.ศ. 2462) บิดาเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายยิว มารดามีเชื้อสายไอริช รัวเรียนในสถานศึกษาหลายแห่ง รวมทั้งมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก และมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย แต่มิได้จบการศึกษาชั้นปริญญาบัตร งานเขียนในรูปของเรื่องสั้นเรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์ ในปี ค.ศ. 1940 คือเรื่อง "The Young Folks" แซลลิงเจอร์ถูกเกณฑ์ทหารในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่ถ่ายทอดออกมาในงานประพันธ์ลักษณะต่างๆ นวนิยายเรื่องแรกคือ *The Catcher in the Rye* ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1955 เป็นต้นมา งานเขียนของแซลลิงเจอร์ปรากฏสู่สายตาสาธารณชนเพียงประปราย ปัจจุบันนี้ เจ ดี แซลลิงเจอร์ ยังมีชีวิตอยู่อย่างเงียบๆ ที่บ้านพักในมลรัฐ นิวแฮมเชียร์

บรรณานุกรม

- Cunliffe, Marcus, ed. *American Literature Since 1900*, Harmondsworth : Penguin Books, 1987.
Fiedler, Leslie A. *Love and Death in the American Novel*. Harmondsworth : Penguin Books, 1982.
Lundquist, James. *J.D. Salinger*. New York : Frederick Ungar, 1979.
Salinger, J.D. *The Catcher in the Rye*. New York : Bantam Books, 1964.

